

EL XIULET DEL BARRI

27/04/26
Escola
Costa i Llobera
Barcelona
Any 2026

Periòdic de
Primària
Preu: 0'10 €

834

Edició especial 2

Premiats pel jurat dels Jocs Florals

ELS FOLLETS

Una vegada hi havia uns follets del bosc que van anar a una casa encantada. Hi havia una bruixa i la bruixa volia menjar-se els follets. La bruixa els va dir que passessin a dins de la casa. La bruixa era dolenta perquè tenia un granet al nas.

La bruixa es va mirar als tres follets i van sortir corrents perquè tenien por. La bruixa va sortir corrents a perseguir-los i un dels follets va empènyer-la a la cassola amb la poció a dins.

Finalment, per tota la casa va sortir fum i la bruixa d'aquella poció es va convertir en bona i van viure junts i feliços.

Marc P.
1r Llamps

EL TRESOR PERDUT

Una vegada hi havia un ninja que es deia Ullals de Llop. Robava diners i anava vestit amb un llop al darrere de la samarreta i en tenia un d'igual al davant de la samarreta. Volia un tresor, i era molt dolent, no era ni fort ni fluix.

Llavors, van notar de sobte una cosa, un calamar gegant va sortir de l'aigua. Llavors el calamar va tirar una bola de foc i va trencar el vaixell. El ninja va recollir totes les peces del vaixell i les va tornar a construir i va tornar a navegar.

Per fi, va trobar l'illa del tresor i va tenir un tresor més per la seva col·lecció de tresors.

I conte contat, ja s'ha acabat.

Marc G.
1r Llamps

LA FANTASIA

Vet aquí que en aquell temps hi havia molta fantasia, una bruixa anomenada Bruixolina que era la reina de les bruixes.

La Bruixolina tenia una bossa molt especial, un bebè, un micròfon, casa seva, el conill i el seu menjar.

Un dia, quan es va llevar, tot era més gran.

El carter li va portar una carta que deia: "Ha, ha, ha! Soc la Lota, la bruixota dolentota! T'he fet un encanteri per a que jo sigui la reina!!"

La Star, una amiga de la Bruixolina, va venir a ajudar-la i amb la seva vareta poderosa ho va arreglar tot.

Aina
1r Trons

HANSEL I GRETTEL

En Hansel i la Gretel s'endinsen al bosc i es fa molt fosc.

Un corb els diu: «Què us heu perdut?»

i el corb a una caseta de xocolata els hi ha dut.

Allà hi vivia una bruixa,
era tan grossa que semblava una maduixa.

En Hansel i la Gretel mengen lliminadures,
i no es podien mastegar perquè eren molt dures.

I seguint les molletes de pa,
a casa van poder tornar.

Berta S.
2n Escarpins

LES EMOCIONS

Si no tens alegria,
canvia de dia.

Si busques tranquil·litat,
marxa del meu costat.

Perquè estàs nerviosa?
Ah, clar, perquè ets molt sorollosa.

Quan estàs amb calma,
pots notar la teva ànima.

Si estàs enfadat,
no diguis cap disbarat.

Clara H. R.
2n Escarpins

L'OS ÉS MANDRÓS

L'os
és mandrós.
La formiga,
petita com una piga
i el ratolí,
com una copa de vi.
La papallona
vola per la zona
i el cocodril,
de tot, menys tranquil.

Antoni
2n Espardenyes

EL GAT ENFADAT

Jo tinc un gat,
però està enfadat.
Menja peix,
però no creix.
Es troba un gos
molt gros,
que s'està menjant
una cosa gegant.

Sara N.
2n Espardenyes

UN TRESOR A L'ESCOLA

Fa molt i molt temps, l'any 1995, hi havia un nen i una nena que es deien Anselm i Alba i tots dos tenien vuit anys. Anaven junts a l'escola Costa i Llobera. Un dia com qualsevol altre, de sobte, tots els nens i les nenes van començar a cridar que hi havia un tresor amagat a l'escola. Els dos s'ho van creure i van anar a investigar.

Al cap d'uns dies, van anar d'excursió a Collserola. Van sortir de la fila i van entrar a una cova. Allà hi vivia una aranya gegant que es deia Maria. Llavors, la Maria, en veure'ls, es va amagar. Quan els nens ja eren dins, va tapar el forat de la cova amb pedres i teranyina. L'Anselm i l'Alba es van trobar la porta tancada i barrada sense poder sortir d'allà.

De sobte, l'aranya va començar a tirar teranyines als nens. Inesperadament, la Maria es va disparar una teranyina a ella mateixa. D'aquesta manera, els nens van poder començar a excavar i així va ser com van aconseguir sortir de la cova i escapar de l'aranya.

Van sortir corrents, amb por, fins que van arribar a l'exterior de la cova. Com que davant tenien un arbre amb un ocell, li van preguntar:

- Que esteu buscant el tresor?

- Sí - van dir l'Anselm i l'Alba.

L'ocell, que els volia ajudar, els va donar uns ous d'ocell. Intrigats, ells els van obrir i van trobar tres trossos de mapa. Contents, van tornar a la fila per arribar a l'escola.

Quan ja eren al Costa i Llobera, a l'estona del pati, van unir els tres trossos de mapa. Van veure que units assenyalaven la biblioteca. Així que van anar a la biblioteca. Van començar a buscar i buscar i entre els llibres de ciència el tresor van trobar. Eren diners, així que van pensar que els lavabos de l'escola arreglarien ja.

Kiara i Lucía
3r Baldufes

EL MILLOR SANT JORDI

Hola, em dic Mozzarella i soc una ratolina de vuit anys. Tinc dos germans més grans que jo, que es diuen Mató i Roquefort. La meua mare es diu Burrata i el meu pare es diu Parmesà. Tots cinc vivim en un formatge molt gran. A mi em diuen Ela, al Roquefort li diuen Roc i al Mató li diuen Mat. Tots anem a l'escola Brie i jo soc la més alta de la classe.

El vint-i-dos d'abril volíem anar a comprar els regals de Sant Jordi, però quan vam obrir la porta ens vam trobar un gat, que tenia molta gana. Li vam tancar la porta als nassos. Ens vam parar a pensar i vam tenir la idea de sortir pels forats del formatge i estirar-li la cua al gat. L'única que hi cabia era jo.

Em va tocar sortir de casa per un forat. Vaig tenir sort, el gat no mirava perquè jugava amb una llauna de formatge fresc. Era el moment perfecte i li vaig estirar la cua. Va fugir com un llamp, estàvem fora de perill. Tot seguit, vaig avisar la família. Van trigar una estoneta a obrir, crec que es pensaven que jo era el gat. Quan em van obrir em van fer una abraçada. Tots junts ens en vam anar a comprar.

Tots teníem uns regals perfectes i vam tornar a casa. Ens vam dutxar i per a sopar vam menjar uns macarrons gratinats amb formatge. Estaven deliciosos. Quan vam acabar, ens vam rentar les dents i vam anar a dormir.

L'endemà ens esperava un pastís de formatge de quatre pisos, i vam obrir els regals, era el millor Sant Jordi.

Vet aquí un gat, vet aquí ratolí que aquest conte ja s'ha adormit.

Lola
3r Estels

HISTÒRIA D'UN TRESOR

En un far
un noi va trobar un tresor
i el va tirar al mar
com si no tingués valor.

Pel mar va anar el tresor,
i el va trobar Barbanegra.
Els pirates pensaven que portava or,
però duia pebre.

Barbanegra obrí el tresor,
i molt de pebre va trobar.
Va fer un esternut molt fort:
ATXIIIIIIIM
I tot el pebre es va escampar:
ATXIIIIIIIM,
ATXUUUUUUM!

Llorenç
4t Gallina Pelada

LA POESIA

Per fer poesia
cal una mica d'imaginació,
també molta alegria,
i un toc de passió.

Els poemes poden transmetre diferents
emocions,
com alegria, por i avorriment
i expliquem diferents accions,
com córrer i caminar lentament.

Per acabar els versos has de fer rimar,
tres o quatre estrofes pot servir
així és més fàcil de llegir
i molt divertit de recitar!

Bruna
4t Gallina Pelada

EL NÚVOL

Apa! Una flor,
sembla d'un fumador
tota blanca de fum
amb molt poca llum.

El núvol s'ha transformat
en un alvocat,
òvul com un ou
i petit com una nou.

Oh!, ha desaparegut!
Pobre núvol... l'he perdut,
i ara què faré?
Un altre núvol trobaré.

**Pol D.
4t Pedraforca**

PESC, EL MONSTRE, I EL PLA (NO TAN) PERFECTE

Hi havia una vegada un monstre que es deia Pesc. Perquè clar, els monstres, també tenen nom, pobres. Vivia en una cova a prop d'un poble i li encantava mirar les paradetes de menjar, els rellotges antics i les antiguitats brillants.

En Pesc era gran, verdós, amb dues banyes una mica tortes i amb una cua que arribava als llocs cinc segons abans que ell.

Els seus pares sempre li deien:

- Els humans són molt perillosos!

Sí... sobretot quan tenien gana i anaven al poble d'en Pesc a veure si pescaven alguna cosa...

Malgrat tot, en Pesc tenia molta curiositat per saber com eren els humans.

Un dia, sense fer cas als seus pares, va baixar al poble disfressat. Es va posar una camisa amb floretes, unes ulleres gegants i un barret tan petit que semblava enganxat amb cola.

- Discretíssim - va dir mentre tothom el mirava.

De sobte, va veure uns humans tallant arbres.

- Això sí que no! - va dir. Va sortir per espantar-los:

- BUUUUUU! - Però en aquell moment li va venir singlot.

- BUU... HIC! ... HIC!

Els humans no sabien si córrer o donar-li aigua. Van marxar igualment, però en Pesc va quedar una mica avergonyit. Va girar per un carreró per amagar-se... i allà va trobar un nen assegut tot sol.

- Què et passa? - va preguntar en Pesc.

- La meva família és molt rica i molt tradicional. Diuen que he de ser perfecte en tot. Si no, no mereixo ser el seu fill.

En Pesc va obrir molt els ulls.

- Perfecte? Jo aquest matí m'he raspallat les dents amb una branca! I encara tinc amics!

El nen va començar a riure. Van parlar molta estona. En Pesc li va explicar que els seus pares també li deien que els humans eren perillosos.

- Potser no ens coneixem prou - va dir el nen.

- Doncs fem un pla! - va dir en Pesc, entusiasmat.

DOS ANYS DESPRÉS

En Pesc corria pel bosc.

- Arribem tard! La festa comença a les set!

Aquell dia, humans i monstres feien una gran reunió al poble per protegir el bosc. Havien decidit plantar arbres nous i no tallar-ne sense necessitat.

Els pares d'en Pesc parlaven amb la família del nen.

- Potser no cal ser perfecte - deien.

- I potser no tots els humans són perillosos - admetien els monstres.

En Pesc estava molt content... fins que la seva cua va tirar una parada sencera de pastissos. Silenci.

- Això formava part de l'espectacle! - va dir ràpidament.

Tothom va esclatar a riure.

I així, entre arbres, xurros i alguna caiguda divertida, el poble i els monstres van aprendre a conviure junts.

I aquesta vegada sí...

Conte contat, aquest conte s'ha acabat!

**Miquel i Ignasi
5è Romescos**

DESPRÉS DE LA MORT

Va tancar els ulls i el cor se li va parar. Tot va canviar i va sentir un fred instantani. Mentre mirava cap avall, es va veure a si mateix mort al terra del Louvre.

Un atac de cor. Va ser tan increïble com horrorós.

Veure la seva família allà plorant, el va destrossar.

Nico
5è Samfaines

CREU EN ELS TEUS SOMNIS, I ELLS ET CREURAN

Hola, em dic Daniel, i no tinc cama. Tinc 10 anys i dificultats per fer les coses. Tinc un amic però només a classe, al pati se'n va a jugar a futbol i em deixa sol. Com que no puc jugar em quedo a un racó amb ombra, expressant-me mentre dibuixo a la meva llibreta. A la meva llibreta només dibuixo els meus somnis: el que penso tot ho dibuixo. Fins que de sobte ve el Bosco (el goril·la de la classe), que sempre ho esguerra tot, i em tira la llibreta al terra, que cau a sobre d'un bassal i se'm mulla. Estic molt trist... En arribar a casa no dic ni hola, pujo les escales sense fer soroll a la meva habitació, els meus pares puguen cap al meu dormitori i em diuen:

- Què et passa, Daniel?

- El Bosco m'ha embrutat la llibreta i no m'ha agradat gens.

- Si t'ajuda, pots venir a sopar.

- No tinc gana, em quedo a dormir.

La meva habitació no és molt gran, però hi dormim jo i el meu gos. Em tapo amb els llençols i penso: per què no vaig a veure la meva àvia a la residència?

Encara que està una mica boja, és la meva àvia. Em poso les bames, miro per la finestra de la meva habitació, comprovo que està una mica alt, i penso de sortir per la porta sense que els meus pares em vegin.

Així que començo a caminar amb el gos. Arribem a la residència, entro i pujo a l'habitació de la meva àvia.

- Hola, àvia...

- Qui ets?

- Soc el teu net, el Daniel.

- Ah, hola, Daniel!

- Per què ets aquí?

- Perquè tinc un problema, que es riuen del fet que no tinc cama.

- Mira, Daniel, d'aquí poc ja no es riuran de tu, sinó que et miraran amb admiració. Recorda aquestes paraules.

Em passo tot el camí rumiant aquestes paraules, però no hi trobo significat. En arribar a casa, veig els meus pares discutir sobre l'impost de la casa, que no ho poden pagar perquè són massa diners. Llavors pujo cap a la meva habitació, em quedo rumiant una bona estona, però em quedo adormit. L'endemà al matí em desperto i recordo que he somiat una cosa molt estranya, però no ho recordo gaire bé. Decideixo no donar-li gaire importància i vaig a baix a esmorzar.

- Bon dia, Daniel – diu la meva mare.

M'assec a taula, i de sobte me'n recordo del somni: jo pintava quadres i els venia. Pujo cap a la meva habitació i començo a pintar quadres tot el dia.

L'endemà, baixo a la plaça de davant de casa i em preparo una paradeta per exposar els quadres. M'estic una bona estona esperant, però ningú me'n compra, només s'han apropat a mirar i ja està. M'hi estic una estona més, però perdo la paciència i ho recullo.

L'endemà, m'omple de valentia i torno a baixar a muntar de nou la paradeta. Torno a perdre la paciència i estic a punt de recollir-ho tot un altra vegada, però s'apropa una senyora quan ja no tinc esperança, i em pregunta:

- Ho has pintat tu?

- Sí que ho he fet jo sol.

- M'agrada aquest, quant val?

- 10€.

Llavors em dona els diners, els reviso i hi han 20€. Quan aixeco el cap per dir-li que s'ha equivocat, ja no hi és. M'hi fixo i veig que no s'ha endut el quadre i miro els diners de nou. Hi ha una targeta que posa: MUSEU ARTÍSTIC DE BARCELONA. És llavors quan veig la meva oportunitat per guanyar diners. Carrego els quadres i pujo cap a casa per cercar el Museu

Artístic Barcelona. Està a dos carrers de casa meva. Començo a anar cap al museu.

En arribar, començo a buscar la senyora que m'ha donat els diners fins que la trobo:

- Hola,- em saluda- has vingut. Vine amb mi.

La segueixo fins una sala plena de quadres fets per pintors famosos.

- Uuuuu- dic jo.

- Em dic Marta, i soc la directora del museu. He vist com pintes i m'encanta i estava pensant si voldries treballar amb nosaltres com a pintor?

No m'ho penso i responc que sí. Arribo a casa i pujo corrents a la meva habitació i pregunto:

- Mama, papa, quan haureu de pagar l'impost?- pregunto com si res.

- D'aquí a cinc dies, per què?

- Per curiositat. - i agafo la calculadora.

Calculo el que em paguen, quants dies haig de treballar. Em surten cinc dies, és com un miracle. El cinquè dia arriba i em paguen els diners corresponents i començo a córrer cap a casa i quan arribo veig al senyor de la casa i els meus pares plorant.

- Mama, papa, no ploreu, estic aquí!!!- crido.

- Daniel, ens n'hem d'anar d'aquesta casa.

- Això ni parlar-ne, he aconseguit els diners necessaris per pagar l'impost!

Li dono els diners al senyor de la casa, se'n va i els meus pares em diuen:

- Daniel, no calia que ho fessis.

- Mama, papa, jo us estimo, per això ho he fet.

Ens abracem, i em donen les gràcies. Dies després surto als diaris, com un dels millors pintors. I a l'escola tothom em respecta.

I és llavors quan entenc les paraules de la meva àvia.

SER DIFERENT NO ÉS DOLENT.

CREU EN ELS TEUS SOMNIS I ELLS ET CREURAN.

Roger i Nil
5è Samfaines

IMAGINACIÓ

Imagina que imagines
tot el que pots imaginar.

Hipopòtams voladors,
conills caminant,
papallones al Mc Donalds,
granotes escalant.

Macarrons fent tombarelles,
croquetes estudiant,
pa amb tomàquet de colònies,
paelles dibuixant.

Carpetes de viatge,
taules caminant,
jaquetes que neden,
llibres ballant.

Imagina que imagines
tot el que pots imaginar.

Berta
6è Barguisis

ELS SENTIMENTS

Tranquil·litat

Em llevo amb la gebrada de la nit,
que es converteix en la rosada de cada matinada.
Admiro com neix l'alba darrere les muntanyes.

Començo a caminar,
sense saber on vull arribar.
De sobte, m'adono que estic sol
amb una riera que agafa embranzida
degut a les poques congestes que queden de l'hivern.
L'hivern se m'està fent etern.
Necessito la calor,
no vull glaçar-me en un mar de tristor.
M'agradaria imaginar colors vius,
vora les muntanyes, els rius...

Per sort, en un moment, m'he alegrat,
en pensar que la primavera està arribant.

L'avorriment

Mar sense pensaments,
cansament rere cansament.
Un buit ple de possibilitats
que m'angoixa dins la ment.

M'ofegaré?

La ràbia

Impotència, que no em deixa.
Descontrol, molt bèstia, molt fort.
Inquietud, nervis a la panxa.
Angoixa, quasi com la mort.

Per sort
en un instant
aquest sentiment es va e s b o r r a n t

**Max
6è Barguis**

LA VIDA

Infància

Primavera juganera,
herba nova,
brots i cants de cadenera,
puc començar a explorar.

Tantes coses per aprendre,
tot un món per somiar,
flors i olors que et fan sorprendre,
la vida acaba de començar.

Joventut

Estiu d'impàs,
queden enrere les flors,
el fruit creix
i l'emoció m'envaeix.

Molts canvis per viure
i plantes que es fan grans
amb el sol que crema lliure
i gaudeixo de cada pas.

Adults

Tardor tranquil·la,
cauen les fulles a poc a poc.

Els arbres segueixen la seva vida,
i van deixant noves llavors.

La vida passa depressa
com el vent que ara passa xiulant.
Jo ja m'he fet gran,
i segueixo endavant.

Vellesa

Hivern nostàlgic,
els arbres ja no tenen fulles
ara tot són records
sobre les branques nues.

Tots els ocells han migrat
i tornaran amb els seus fills.
Amb tota la vida a l'esquena,
en algun moment m'arribarà la fi.

**Valentina S.
6è Barguis**

LA BIBLIOTECA

Un dia a la biblioteca

La biblioteca és el riure ple colors,
cada llibre, una aventura:
per quin començo jo?

Ja estic triant els llibres:
llegiré aquests de pirates
o potser aquestes novel·les barates?

M'endinso profundament en el llibre,
soc un detectiu o soc un pop,
o potser un malvat llop?

De tant llegir perdo la noció del temps,
i no em deixen llegir més.
Però m'és igual,
dimecres vinent ja arribaré al final.

El bibliotecari amagat

"Aquest llibre
no t'ha agradat gens!",
sempre em diu
el bibliotecari,
llenguallarg.
M'agraden els dimecres!

**Eloi
6è Indigets**

LES ESTACIONS

La primavera

Davant la casa del poble
veig un ametller florit,
té els pètals d'un blanc noble
que em deixen el cor encongit.

Estiu

La calor que em crema,
la platja que em tranquil·litza,
la piscina que em refresca
com les nits a la fresca.

Hivern

El fred
és la malenconia que em gela els pensaments
és la quietud que em neva a l'ànima
és la tristor que plou per a mi.

Tardor

Crac crac
trepitjo les fulles
afilades com agulles
de colors càlids de tardor.

Xip xap
tinc els peus mullats
de gotes perfumades
amb olor de tardor.

Aran
6è Indigets

Estiu

Gelat, sorra,
platja, piscina,
calor, xafogor,
xancletes i banyador.
Síndria, meló,
oreneta i mosquit,
Festa Major a mitjanit.

Marc
6è Indigets

LES ESTACIONS

Hivern

Ja no em queden fulles,
estic tot cobert de neu.
El bosc dorm en harmonia,
ja ha arribat l'hivern.

Primavera

Si fos primavera cada dia...
Els insectes bestials!
El arbres, verds!
Els ossos desperts!
Flors immortals!
Si fos primavera cada dia...